



Sobre les quotes que abonen les famílies...

Un estudi que s'ha publicat recentment i que porta per títol "[La contribució econòmica de les famílies al sistema educatiu públic català](#)", de la Federació d'Associacions de Pares i Mares de Catalunya (FaPaC) -que integra AMPAs dels centres públics-, constata que les famílies d'aquest sector "paguen un total de 148 MEUR cada curs en despeses de funcionament que, per llei, hauria d'assumir el Departament d'Educació. En no fer-ho, ha alertat la FaPaC, incompleix la seva pròpia normativa i vulnera drets com el d'igualtat i el de la no-discriminació, a més dels principis de gratuïtat i universalitat, que marca tant la LOMCE com la LEC", d'acord amb les pròpies paraules dels responsables d'aquesta Federació.

Si això succeeix en el sector públic en el qual l'ensenyament és gratuït, no és massa complicat deduir que la situació s'agreuja considerablement en el sector concertat, en el qual el mòdul econòmic és inferior i, de bon començament, diversos consellers han reconegut, malgrat la gratuïtat legal, que "les aportacions dels pares són tan voluntàries com imprescindibles".

Les conclusions d'aquest informe no ens han de resultar en absolut estranyes, i no només per les derivades de la coneguda situació del sector concertat. Al Pacte contra la segregació escolar, promogut pel Síndic de Greuges i subscrit pel Conseller d'Educació, s'afirma que el dèficit de finançament públic provoca que part del servei educatiu que presten els centres s'hagi de finançar per mitjà de les aportacions de les famílies, la qual cosa resulta contradictòria amb el principi de gratuïtat que regeix el nostre sistema educatiu i suposa un important factor de desigualtat, tant en l'accés als diferents centres com també en la configuració dels projectes educatius, condicionats, en part, pel finançament privat de les famílies. I continua afirmant que, a causa de l'infrafinançament del sistema, les famílies que escolaritzen els seus fills o filles en centres públics fan aportacions econòmiques, directament o per mitjà de les AFA/AMPA, per diferents conceptes (material escolar, sortides i colònies escolars, serveis escolars, quota d'AFA/AMPA, etc.) que van destinades a sufragar determinades despeses de funcionament o de desenvolupament de l'activitat escolar, com ara la compra de material o tecnologia o el finançament de projectes (plàstica, robòtica, llengües estrangeres, etc.) o serveis escolars (biblioteques, etc.) que es desenvolupen o s'utilitzen durant l'activitat escolar.

Resulta del tot concloent que un sector que rep un finançament públic de 5.724,35€ anuals per alumne, segons dades corresponents a l'any 2017 facilitades pel propi Departament d'Educació, que contrasten de forma evident amb els 3.565,61 € que en el mateix període rep un alumne d'un centre concertat, es planteja de forma tant diàfana la vulneració dels drets d'escolarització fonamentals que fa l'Administració educativa.

Ens ve al cap una reflexió inicial. El dret d'elecció de centre, que en definitiva és manifestació del que tenen pares i mares perquè els seus fills i filles rebin una educació conforme les seves conviccions, mostra uns severos obstacles per a la seva realització. Unes traves que són del tot injustes i també il·legals, perquè l'Administració no compleix les seves obligacions. I aquest incompliment ho és amb una pàtina de discriminació, per la desigualtat de tractament que es fa entre els alumnes del Servei d'Educació de Catalunya, tots ells proveïts a priori dels mateixos drets i condicions per a la seva escolarització.

Al si del Pacte contra la segregació escolar de Catalunya, la comissió d'estudi del cost de la plaça escolar continua el seu treball. Com no podria ser d'altra manera, s'ha pres consciència, també, de la realitat de l'infrafinançament públic dels centres concertats. Resta per determinar quantitativament aquest dèficit financer. Ni el mòdul de despeses de funcionament ni les plantilles de personal cobreixen les necessitats mínimes per al sosteniment real de l'escola concertada. I les xifres, de manera més o menys aproximada, són conegudes.

Amb el ressò encara viu dels resultats de les eleccions celebrades ahir diumenge, la classe política ha de fer política, ha de resoldre i ha de decidir. Els drets de la societat, entre els quals el de garantir una escolarització de qualitat per a tothom i amb respecte a les opcions personals de les famílies, que trien projectes educatius oferts per l'escola pública o per l'escola privada concertada, requereixen ser defensats pels nostres dirigents amb coratge i generositat. Pensem que no és exigir gaire. Tant de bo que tothom compleixi.